

kanter en forøget Indtægt paa deres Medborgeres Bekostning. Der kan og bør derfor aldrig være Tale om atter at betræde den Vej, som blev forladt ved Toldforordningen af 1ste Febr. 1797; men der turde tværtimod være Opfordring til at fremskynde Beskyttelsens Ophævelse saa hurtig som muligt og navnlig i saa Henseende at gaa raskest frem end slet er ved de tidligere Toldrevisioner. En yderligere Opfordring hertil maa ligge i, at der i de senere Aar paa Grund af Toldbeskyttelsen er opstaaet flere og flere industrielle Virksomheder, og det maa forudses, at denne kunstige Udvikling vil skræbe frem, dersom Lovgivningsmagten ikke paa utvetydig Maade gentager det Bærsel, som blev givet ved den nævnte Forordning af 1797, og som er blevet fornyet ved de mindre Redsættelser i Beskyttelsen, der ere foretagne ved de senere Toldrevisioner. Det bør efter den nu forestaaende Toldrevision være klart for enhver, at ingen industriel Virksomhed, som for Fremtiden paabegyndes i Danmark, kan gøre Krav og Regning paa nogen som helst blivende Beskyttelse, og at de nu bestaaende industrielle Virksomheder maa indrette sig paa efter Omstændighederne enten straks eller i en ikke fjern Fremtid at undvære Beskyttelsen."

I lignende Retning har Folketingets Flertal atter og atter udtalt sig, hver Gang der har været Tale om en Toldreform. Den store Befolknings Krav gaar ud paa det samme: Nedgang eller Ophævelse af Beskyttelsen, og det gaar derfor ikke an, naar Talen er om en ny Toldlov, at være dette Krav overhørig. Ja det er overhovedet absolut umuligt at gennemføre en Toldlov, der ikke gør væsentlige Skridt i denne Retning.

Mindretallet kan efter sin Opfattelse af Toldbeskyttelsens Betydning ikke en Gang, naar Talen er om en ny begyndende Virksomhed, være med til at give den „det fornødne Bærsel mod en overmægtig Konkurrence fra Udlandets Side“. Thi for det første har Verden aldrig set, at de toldbeskyttede Virksomheder frivillig have givet Afkald paa Beskyttelsen, efter at deres Produktion er kom men godt i Gang. De betragte snarere den en Gang givne Beskyttelse som en lovmæssig Ret, der ikke kan fratages dem, og forlange stadig mere. Dernæst er det efter Mindretallets Formening altid en mislig Sag ved Kunst at opelske en Industri, der ikke har Rod i vore hjemlige Forhold. Toldsatser, der have et saadant Formaal, kunne kun være til Fordel for den enkelte Producent, medens de ere absolut skadelige saavel for Statskassen og Forbrugerne som for den produktive Virksomhed som Helhed.

At Statskassen lider Tab ved Beskyttelsestoldsatserne er en Selvfølge. Toldbeskyttelsen formindsker Indførselen, og med Undtagelse af Sukker og Spiritus svares der ikke nogen tilsvarende Afgift af den indenlandske Produktion. Vægttolden bidrager i høj Grad til at forværre dette Forhold, idet den for mange Varers Vedkommende virker som et rent Indførselsforbud. Som Regel er det derfor de lettere, finere og dyrere Ting, der indføres, medens de tungere og vægtigere Varer i større eller mindre Grad ere forbeholdte den indenlandske Produktion. Statistiken kan i mange Tilfælde slet ikke oplyse dette. Indførselen af en enkelt Varefort kan aftage eller endog helt ophøre, uden at dette bemærkes i Statistiken, fordi der er andre Varer, som indføres under samme Toldsat, af hvilke Indførselsmængderne stige i et tilsvarende eller endnu stærkere Forhold. Nedgang i Beskyttelsestolden betyder derfor forøget Indførsel og som Regel ogsaa forøget Indtægt for Statskassen, særlig i saadanne Tilfælde, hvor de nuværende Toldsatser virke fuldstændig prohibitorisk. Ligesom vore tidligere Toldforordninger med Nedgang i Beskyttelsestoldsatserne som Regel have givet tilsvarende Forøgelse af Statskassens Indtægt, saaledes skal her anføres et meget talende Eksempel i den Retning efter en norsk Toldkommissionsbetænkning af 15de November 1875, Bilag S. XXXIV: „Indførselstolden paa almindelige Hatte af Filt i Aarene 1852—57, efter en Beskatning i Hattemagerens Interesse af 96 β pr. Stk. indbragte i det Hele kun 333 Speciesdaler af 417 indførte Hatte, medens der af samme Vare i 1872, efter en Told af 12 β pr. Stk., indførtes 110,304 Stk., der indbragte Statskassen 11,000 Spdl.; og i 1873: 155,179 Stk. Hatte med en Indtægt for Statskassen af 15,000